

Când auzi pe cineva spunând că-i este foame, te gândești cum să-l ajuți cu ceva de mâncare, când auzi pe cineva spunând că-i este frig, te gândești cum să-l ajuți cu o haină ca să-i țină de cald, când auzi pe cineva spunând că este bolnav, te gândești ce i-ai putea oferi pentru a-l pune din nou pe picioare, acestea toate, într-o lume normală, dar, aici, toate acestea sunt fără de ecou, sunt doar vorbe goale pe care nimeni nu le aude sau pe care nimeni nu le ia în seamă.

Aici, Dumnezeu a uitat de noi, timpul, de asemenea, iar simbolul realității a dispărut de demult. Aici, doar moartea își mai are locul, moartea cu coasa în mână, care pândește neconținut următoarea victimă, neștiind nici ea că, aici, în acest loc blestemat, cu toții suntem morți, chiar de demult, sufletește, în special.

Acum, stau și mă întreb, dacă moartea poate să ia un mort? Fiindcă aici, nimic nu e normal, totul e o stație înspre cimitir, înspre lumea de dincolo, doar scurtul răgaz pe care-l găsești aici, înainte de plecare, e tot ceea ce mai contează, în această viață neînsuflețită!

Sufletul, plecând de mult spre cer, lăsând țărâna în urma lui, care la rândul-i își așteaptă seva înapoi. Până și acel țipăt al copilăriei noastre s-a pierdut și el, nu-și mai are ecoul azi, acel glas al fericirii și al disperării, în care un copil își pune întreaga speranță a vieții, a fost dat și el uitării, odată cu sufletul.

Trupul a rămas acum gol, deși cândva părea umplut cu viață, umplut cu seva fericirii, acum doar mântuirea e tot ceea ce i-a rămas.

Cât de departe sunt acele seri, în care visarea și poezia făceau casă bună în sufletul nostru, cât de departe sunt acele seri în care iubirea de aproapele și rugăciunea, dădeau serii o aureolă, cât de departe sunt acele seri de vară, când ne credeam nemuritori?

Sunt cu toate atât de departe, încât stau și mă întreb dacă ele au

existat într-adevăr vreodată? Sau, poate noi, în nebunia noastră le-am inventat contra suferinței?

Fiindcă omul în nebunia sa, a descoperit nașterea și moartea, dar viața însăși cui a lăsat-o?

Dacă nașterea reprezintă lumina, atunci moartea reprezintă o plimbare la un alt nivel printre îngeri, viori și mandoline, în frumosul Rai, unde fecioarele, în toată splendoarea lor își etalează corpul lor de zeițe spre fericirea noastră, a muritorilor de rând.

Însă, până la producerea transcendenței, suferința noastră este una reală și totodată necesară mântuirii noastre. Doar inconștiența copilăriei reprezintă cu adevărat prăjitura vieții, dulceagul ei. Poate, că și acea visare, frumoasă, ce e drept, a adolescenței să reprezinte câteva firmituri din seva vieții, în acea perioadă când cu toții suntem înclinați să ne mințim pe noi înșine, în prezența culorii roz a tinereții.

Pe atunci, am crezut tot, am cumpărat tot, am sperat la un tot unitar îmbrăcat doar în roz, doar că anii de pe urmă ne-au demonstrat exact contrariul. Totuși, e cât se poate de firesc, fiindcă ziua de azi o lasă în urmă pe cea de ieri, după cum ziua de mâine o va lăsa în urmă pe cea de azi.

În concluzie, acordul de azi e unul factice, el mâine nu va mai exista, mâine suferința va înlocui fericirea și fericirea la rândul ei va înlocui suferința zilei de azi. Faptele, vorbele zilei de azi, își vor pierde ecoul, altele mâine le vor lua locul, cu aceeași speranță în suflet de mai bine pentru viitor.

Într-un astfel de loc, doar afectul contează, acea clipă când privești înspre clepsidră și constăți că nisipul s-a scurs și ceasul tău a venit odată cu el. În acel moment speri ca o altă clepsidră să apară de undeva, pentru a-i lua locul celei terminate, dar niciodată nu s-a întâmplat așa ceva. Clepsidra e numai una, și aparține fiecăruia în parte, ea nu poate fi împrumutată, vândută sau cumpărată, de aceea cu toții trebuie să o acceptăm ca atare, pentru că la finalul vieții omul doar o dată moare, iar viața și moartea fac un excelent tot unitar, nouă muritorilor de rând. Da, noi cei care murim fără a știi dacă am trăit cândva, fiindcă pe

lângă noi mai sunt și cei care nu mor niciodată, cei care sunt de-o veșnicie într-o veșnicie, și care aparțin Bibliei, și care sunt departe de noi, departe de suferințele noastre, dar care prin învățăturile lor, ne-au mai alinat nouă durerea.

Aflat într-o asemenea ipostază vrei, nu vrei, te desprinzi de cele lumești, gândindu-te înspre cele cerești, pentru că fără doar și poate acestea din urmă vor reprezenta următoarea noastră oprire.

De asemenea, în astfel de momente, uitarea și iertarea încearcă să-și facă loc în sufletele noastre, pentru a îndrepta ceea ce a fost stricat cândva. Chiar dacă pare greu, iertarea celui care ne-a făcut rău, e un prim pas spre împărăția lui Dumnezeu. Și pentru aceasta trebuie să lăsăm de la noi, în răspăr cu greutatea sufletului care zilnic ne apasă.

Încet dar sigur, toamna bate la ușă, și odată cu venirea ei și vremea se schimbă, și astfel, dintr-o natură vie colorată, încet dar sigur ea se transformă într-una moartă, în care doar penelul pictorilor își mai găsește rostul.

Aflat în fața mea, baciul Ioan umblă puțin anevoios, parcă într-o parte, aș spune...

- Tinere, astăzi, toate oasele mă dor, și parcă toți nervii mă strâng!

- Să fie reumatismul? am întrebat eu, curios, fiind.

- Nu, tinere, în niciun caz!

- Atunci? Am adăugat eu...

- Sunt de demult pe acest pământ! Mi-a replicat el, frumos.

- Acum înțeleg, nu doar natura e afectată toamna, ci și omul în toată mărinimia sa. Ziua, odată cu venirea toamnei se micșorează văzând cu ochii, iar lumina ei dispare tot mai mult pe zi ce trece, lăsând loc întunericului, care întuneric favorizează mult forțele răului, de aceea în această perioadă lumina trebuie să existe mereu în sufletele noastre, de mult pierdute.

Lumină pentru descoperirea adevărului și totodată pentru a descoperi cărarea cea dreaptă care duce spre cer, la dreapta Tatălui.

Probabil că baciul Ioan, suferea de reumatism, doar că el a

evitat cu eleganță calea medicală, mergând înspre o cale spirituală, care se apropie cu pași repezi. Cei care trăiesc spiritual simt asta, apropierea ceasului de apoi, mult mai bine decât noi....

Dar dintr-o dată glasul baciului Ioan capătă din nou înălțare, asemenea unuia care le știe pe toate și care nu ține cont de părerea nimănui decât de a sa, într-atât de tare era el pornit .

- Tinere, familia reprezintă stânca vieții a zilelor noastre, de aceea îmi permit să-ți spun, că dacă vei lua sentimentul fără de personalitate la căsătorie, este exact cum ai lua viața fără de moarte! Dacă nu vei găsi acest ideal, mai bine atunci să nu te căsătorești niciodată.

- Uită-te puțin împrejurul nostru, la asistentele noastre, care mereu sunt sau par fericite, le vezi?

- Sigur, îi răspund eu...

- Îți garantez, tinere, că acasă, bărbații lor sunt la antipozi fericii, fiind cu toții nefericiți.

- Dar, de unde vă puteți da seama? Întrebam eu.

- Din experiență, fiindcă femeia frecventează coaforul, doar atunci când moralul ei e la pământ, doar atunci când căsnicia ei e la pământ, iar schimbându-și înfățișarea, femeia mereu crede că și schimbă concomitent și viața...

- Tinere, drumul tău e deschis în viață, să ți-l urmezi și să nu te abați de la el pentru nimeni și nimic! Pentru câteva nopți de dragoste, pentru câteva baluri sau serate, pentru câteva apariții în public, nu merită să-ți pierzi sufletul, care suflet este tot ce ne-a mai rămas nouă, nobil în viața aceasta.

Adevărul este undeva la mijloc în toată această aserțiune a baciului Ioan, fiindcă eu pe undeva mai sper la o dragoste curată, la o căsnicie minunată, la o familie creștină și fericită, doar că la finalul zilei totul depinde și iese de cum vrea ea, nu de cum vreau eu.

Chiar și aici, în Poiana Mare, aceste assistente ne copleșesc cu mii de zâmbete peste zi, doar că la finalul ei, tot ele ne administrează acele doze de medicamente, necesare reeducării noastre în scopul noului regim, și astfel cine, ce, să mai creadă,

despre cine?

Deși, ne aflăm într-o unitate spitalicească, ținuta acestor asistente e mereu una provocatoare, una din care decolteul nu lipsește niciodată, iarna, toamna...Și toate acestea pentru cine?

Pentru noi, muritorii de mâine? Pentru cadrele medicale superioare lor?

În orice caz, oriunde și oricând femeia a știut cum să-și pună atuurile în valoare, cunoscând valoarea timpului său, și de asemenea, cunoscând că tinerețea e numai o dată în viață...

Persuasiv, după cum bine îl știu, baciul Ioan, încerca acum să închidă partida de șah printr-o mutare de grație, când un zâmbet frumos și un halat alb la fel de frumos i s-a arătat în față, ridicându-l astfel de la masă pentru o nouă doză de medicamente.

Câte suferințe, câte întristări, a trebuit să îndur ca să mă pot bucura de prezența baciului Ioan și mâine, azi, mi-a fost luat, și negreșit urmează să fiu luat numaidecât și eu, pentru a fi introdus în acea lume a viselor, unde chipurile dispar, și doar întunericul neantului își face apariția în toată mărinimia sa.

Cabinetul medical, zugrăvit în alb, parcă ne pregătește pentru o astfel de excursie pe tărâmul degradării, iar medicamentele administrate conduc pacientul în cel mai bun mod cu putință spre această lume incoloră, iar astăzi medicamentele administrate nouă s-au numit: Modecate-fiole, și Levomepromazin-comprimate, având mai apoi efectul scontat.

Aceași targă, împinsă fiind de aceiași brancardieri, către același salon, ne ducea către un somn de voie, dar nu și ultimul...

Cine a zis că crucea-i ușoară? Și mâine e o zi, o altă poveste, un alt destin pentru unii...

Baciul Ioan, uitându-se la mine, zâmbea, așa cum zâmbim când cunoaștem pe cineva până în cele mai adânci intimități. În acea dimineață de toamnă, ochii baciului Ioan erau mai mari ca de obicei, și mai frumoși, așa spune, erau plini de dragoste, dar concomitent și de tristețe. Acea tristețe a unui sentiment neterminat, dar care însă mai zace acolo în adâncul sufletului său ca o pasiune oprită de la dezvoltare.

- Cât de mult mă bucur să vă revăd, îi spuneam eu cu acea pasiune cu care un elev silitor își așteaptă profesorul la ora de curs.

- Tinere, sentimentul după cum bine știi e mereu reciproc, și baciul zâmbi, având acel aer al oamenilor care sunt convinși că cunosc mai multe decât interlocutorii lor. Și așa este! Niciodată elevul nu-și poate subjuga profesorul!

- Uită-te pe fereastră, și spune-mi ce vezi? Mă întreba el cu o voce blândă.

- Lumina, baciule Ioan, i-am răspuns eu hotărât.

- Ei, bine, tinere, și ți-ai deschis sufletul pentru a primi-o?

- Un nou, da, de data aceasta și mai apăsător a răsunat din sufletul meu.

- Îmi plăci tinere, și nu uita că viața omului are un sfârșit, iar singura noastră îndatorire e să fim demni de El! După cum tata mi-a spus în prima zi de școală pe treptele ei, ținându-mă de mână, continua baciul Ioan cu un aer solemn, copile adu-ți mereu aminte de vorbele mele: dacă vreodată ai să primești vreo notă mică, eu am să fiu supărat, e drept, după cum e și normal să fiu, dar dacă aud vreodată că te-ai purtat necivilizat cu un coleg sau cu o colegă, atunci cu siguranță o să-mi fie rușine, iar rușinea e cea mai josnică dintre sentimentele omului, să știi asta!

- Parcă și acum îl mai am pe tata în față, continua el, având o brumă de nostalgie pe obraz.

-Sunt vorbe care mă lasă fără de grai, în mărinimia lor, am conchis eu. După care o lungă tăcere s-a așternut între noi, dar, uneori și tăcerea are rostul ei, iar în locul cuvintelor, parcă ochii noștri spuneau totul, despre viață, suferință sau fericire, pentru că mereu trecutul pare mai bun decât prezentul, amintirile lui sunt cu mult peste existența imediată a zilei de azi, cel puțin în cazul nostru, al pacienților din Poiana Mare, acest fapt este perfect adevărat!

Acum, zbor lin spre visele liniștite ale unei nopți de vară, vise care în sinea lor reprezintă ceva, o dorință, o împlinire, dacă nu pe lumea aceasta pe lumea cealaltă e posibil ca ele să se concretizeze, în special acele iubiri neîmpărtășite de care mulți

am avut parte.

Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți în liniștea nopții! Ușa înspre cer este biserica lui Hristos, biserica cea pământească, locul unde enoriașii se adună zi de zi spre a înălța rugăciuni spre Tatăl, pentru iertarea păcatelor și pace între oameni.

Doctori pentru trup sunt mulți, dar pentru suflet numai unul, El ne poate scăpa de la focul cel veșnic de la pierirea cea veșnică, prin iertarea păcatelor. Dacă aici, În Poiană religia este interzisă prin lege, măcar visele să ne fie permise, pentru ca prin intermediul lor să ne înălțăm spre cer, întru slava lui Dumnezeu!

Nici nu îndrăznesc să cer mai mult decât atât. Dacă binele trupesc stă în mâinile altora, cel sufletesc stă doar în puterea lui Dumnezeu, făcând astfel posibilă întoarcerea atât a trupului cât și a sufletului mai devreme sau mai târziu la origini. Cât despre cele pământești o singură dorință aș mai avea în momentul de față, să-i văd zâmbetul atât de frumos și cald al baciului Ioan, care numaidecât mi s-a așezat în față, cu voia lui Dumnezeu.

- Îmi erați în gând, Dumnezeu să vă binecuvânteze...

- Și eu m-am gândit mult la tine, tinere, și nu aș dori în ruptul capului ca părăsind Poiana Mare, mai devreme sau mai târziu, tu să pleci de lângă mine fără a învăța ceva..

- Mulțumesc frumos! Îmi este permis să vă întreb ceva?

- Oricând, tinere, doar o știi...

- Dumneavoastră, aveți copii?

- Copii? Răspunse baciul Ioan, la fel de mirat ca mine de întrebare, apoi răspunse: Tinere, unde ai văzut tu în ziua de azi ca o femeie frumoasă să-și strice frumusețea născând un copil.

O întrebare, răspunde la o altă întrebare, m-am gândit eu în mintea mea.

- Tot eu îți răspunde tinere, nicăieri! Astăzi femeile frumoase se gândesc cum să devină și mai frumoase, sau cel puțin să-și mențină frumusețea de moment. Cât despre copii, ele nici nu vor să audă de așa ceva!

-Și, uneori, le dau dreptate tinere, fiindcă nu toată lumea are dreptul la copii, copiii trebuie condiționați, trebuie educați, altfel consecințele sunt grave, pentru că întreaga devenire se

desfășoară în inconștient.

-Și eu i-am propus asta loanei, dar am fost refuzat instantaneu, iar după câțiva ani, i-am reamintit, și m-am izbit de refuzul ei ca de zidul Berlinului.

-Mereu femeile frumoase au mai mulți ași în mânecă, și în concluzie ele pot juca la mai multe capete, nici loana nu a făcut excepție de la regula aceasta.

- După cum vezi tinere, deși noi trăim după legi juridice, principalele legi ale vieții sunt cele nescrise, după cum ne-a învățat și Sfântul Pavel.

- Aici, vă dau perfectă dreptate nea loane, dacă exteriorul se vede și astfel el poate fi judecat, interiorul prin fericirea și suferința sa, categoric nu poate fi văzut și astfel judecat, am replicat eu.

Mutând calul la e2, sperând la un șah cu dama mai apoi, am simțit imediat două mâini pe umerii mei, ridicându-mă din șah spre a mă duce la un mat al medicamentelor, din care nu a ieșit vreodată nimeni.

O nouă zi, alte medicamente și-au făcut apariția pe masa cabinetului nostru: Lyorodin-fiolențe și Majeptil-comprimate, au fost cele care azi ne-au scos definitiv din partida de șah, ducându-ne în acel somn, căruia, uneori îi este interzis până și visul.

Și cât de fericit am fost, iar acum la toate nu le mai găsesc vreun rost, decât speranța că într-o bună zi toate se vor termina și că cei dreپți vom pleca în dreapta Lui, e singura care mă mai ține în viață, în astfel de momente când zac adormit, fără de știre, într-un pat, într-un spital, într-o Poiană. Dacă șahul e jocul minții, atunci pot spune cu mâna pe inimă că aceste medicamente care ne sunt administrate aici, omoară mintea, omoară chiar și viața, cu întregul joc al ei.

Dreptul la viață ne este suprimat, dar, oare noi, cei de aici, avem vreun drept? Sau singurul nostru drept este acela de a ne fi născut și atât!

Dumnezeu este singurul care are stăpânire peste viață și moarte, și prin El vom vedea calea, adevărul și viața. Noi, doar să ne cunoaștem sufletele și rostul lor, pentru ca mai apoi să-i urmăm Lui calea.

Da, putem fi cu folos și în astfel de auspicii, iubind pe aproapele nostru ca pe noi înșine, rugându-ne fără de preget pentru toți, chiar și pentru cei care nu ne iubesc, dar care își iubesc atât de tare profesia.

Razele de soare atât de frumoase ale dimineții, m-au trezit amintindu-mi că exist și că e o nouă zi întru o rugăciune și o cunoaștere la orizontul vieții noastre. Chiar și așa, printre gratiile ferestrelor, El se arată nouă!

Tabla de șah mă aștepta și ea, în vederea unei noi partide, în acest frumos joc al minții, care acum a devenit unul al existenței. De asemenea, baciul Ioan mi se arăta azi mai fericit ca niciodată, iar graiul său care curgea atât de frumos la vale părea inexorabil în clipele acestea.

Eu îi arătam soarele de pe cer, care strălucea într-atât de frumos și ne încânta atât de tare, iar el fericit dădea din cap cu entuziasm, spunându-mi scurt:

- Tinere, după cum vezi pe natură ne putem baza, dar pe oameni niciodată, tot el:

- Ai simțit vreodată, vraja în zâmbetul unei femei?

- Nu de multe ori, dar, câteodată da...

- Ei, bine, tinere, eu în schimb am simțit asta în fiecare zi, în fiecare oră sau minut când ea dorea ceva, știam imediat că voi fi hipnotizat de acel zâmbet, unul magic, recunosc, dar foarte periculos și convingător pentru noi cei slabi de înger.

- Chiar așa să fie? Îl întrebam eu cu entuziasm.

- O, da, tinere, iar pentru a mă înțelege mai bine am să-ți relatez un singur fapt: eu iubeam argintul pentru că aduce noroc, și e totodată mai tineresc, în schimb, după cum e și firesc ea iubea aurul pentru că e mai nobil, și așa se făcea, că în drum spre o bijuterie având banii mei în buzunar, pe munca mea de la catedră, și gândul la argint, dar și pe ea alături cu al său zâmbet care mă făcea să cumpăr într-un final aur, nu argint, eram fermecat...

- Și astfel cumpăram 100 de grame de aur, în loc să cumpăr 1000 de grame de argint, toate spre marea ei fericire, bineînțeles. O, câți pupici urmau, ce noapte de dragoste mă aștepta, câte promisiuni deșarte erau aruncate în vânt, și toate acestea la

adăpostul aurului, pe care ea îl savura cu desăvârșire.

- În toți acei ani de căsnicie am strâns vreo cinci kilograme de aur, punând aici și zestrea familiei, și argint foarte puțin, vreo zece kilograme. Totuși, sunt puțini bărbați care conștientizează această vrajă a zâmbetului feminin, mulți rămân însă inconștienți și cad cu ușurință în plasa lui.

- Și parcă, suferința noastră interioară caută asiduu acel zâmbet al femeii, pentru că prin intermediul lui ea poate fi alinată, de aceea el este inevitabil pentru mulți dintre noi. Un astfel de zâmbet e ca anturajul la copii, el nu poate fi evitat, doar conștientizat, naivitățile unei copilării târzii!

- Ori mai bine spus, după cum copiii au nevoie doar de copii, așa noi bărbații avem nevoie numai de femei și al lor zâmbet fermecător, baciule Ioan.

- Cu câtă inteligență ai spus-o tinere! Dacă vreodată vei părăsi acest loc, tinere, să fii pregătit pentru a negocia acest zâmbet și a-i face de asemenea față.

- Eu nu am să mai ies de aici, asta cu siguranță, și singura pregătire rămasă mie e cea pentru lumea de apoi, cea spirituală când spiritul se va desprinde de trup, iar mai apoi va veni pentru mine temuta Judecată în care trebuie să fiu pregătit.

- Roagă-te tinere fără de preget, că e zi, că e noapte, roagă-te, ca sfârșitul să nu te prindă ca pe acele tinere plecate la miezul nopții înspre abis, fiindcă au uitat să ia cu ele cuvântul lui Dumnezeu.

- Eu, după cum îți spuneam, mult nu mai am, dar în timpul rămas, fericit aș fi să-ți dezvălui tainele rugăciunii și al întregului creștinism.

- Pregătește-te tinere, pentru ceasul ce vine...

Printre rugăciuni, ceasul de apoi a adus și acele halate albe, care fără milă sau demnitate, ne-au administrat doza zilnică de medicamente, care făceau diferența dintre dincolo de bine și de rău: Plegomazin, de data aceasta fiole și Levomepromazin, au fost suficiente pentru a ne trece în lumea celor care visează cu ochii deschiși.

Uneori, acest vis devine mat, fiindcă albul halatelor medicale se combină de minune cu albul unei ierni geroase, fără de soare sau

suflet. În astfel de clipe, vorbele baciului Ioan, legate de transcendența imediată devin o valoare incomensurabilă și sunt mai aproape ca oricând să-și îndeplinească misiunea.

Tocmai de aceea noi trebuie să fim pregătiți pentru o astfel de trecere, având în suflet o cât mai multă demnitate, care, azi lipsește cu desăvârșire la mulți dintre noi.

- Am iubit-o mult tinere, pe Ioana era totul pentru mine, era viața mea, inima mea, chiar și după ce ea s-a angajat la tipografie și au început jocurile geloziei, eu nu am slăbit iubirea pentru ea, din contră, parcă o iubeam și mai tare. Ba mai mult, când ne intersectam în vreun restaurant cu vreun coleg de-al ei de muncă, Ioana îl măgulea mai mult decât pe mine, doar arătându-mi mie că trebuie să fac mai multe pentru ea, că ea le merită, și că ea trebuie iubită din ce în ce mai mult.

- Ceea ce se și întâmpla, iubirea mea creștea direct proporțional cu gelozia ei arătată mie, iar seara se încheia mereu la fel, cu o partidă de dragoste, în care toate frustrările îmi erau eliberate, Ioana avea grijă de asta, tinere.

- Dar și acea împăcare prin dragoste era o tergiversare a locului ei, fiindcă istoria se repeta mai mereu, sub aceleași auspicii.

- Era un sentiment ciudat, fiindcă chiar atunci când făceam dragoste, uneori o simțeam ca pe o datorie conjugală, nu ca pe una interioară, venită din adâncul inimii noastre. Tinere, femeia joacă impecabil la două capete, concomitent: gelozia și seducția, sunt armele ei letale, pe care și eu mi le-am însușit într-un final, alături de ea.

- Îmbrăcămintea ei spunea totul într-o astfel de privință, mereu acel decolteu adânc, care întorcea capete și capete, cine să-i reziste?

- Vara, la Mamaia, Ioana își alegea cel mai sumar costum de baie cu puțință văzut de mine vreodată, nu doar adulții, ci și copiii încercau să înțeleagă ceva...dar știi care-i tevatura tinere? Ea nu dorea nimic altceva decât să-mi arate mie că este frumoasă și adulată de toată lumea, iar dacă din greșeală se întâlnea cu vreun coleg, se întreținea cu acesta minute în șir, chiar dacă acesta era însurat și cu soția alături, el nu-i rezista, căzându-i imediat în

plasa zâmbetului ei. Eu râdeam și înțelegeam totul, fiindcă atâta timp cât frumusețea femeii e în floare și teatrul ei sentimental va fi la înălțime, pentru că ea nu iubea pe nimeni, decât pe mine.

- Iubirea, nu e pentru toată lumea, tinere, trebuie să-i înțelegi sensul, altfel înnebunești de-a binelea, căutându-i acest sens.

Nu bine am mutat nebunul la a6 pe tabla de șah, că un altul îmbrăcat într-un halat alb, ne-a întrerupt partida, pentru o altă doză de medicamente, care să ne scoată în afara realității imediate.

De data aceasta au fost în meniul medical următoarele: Mirenii-fiole, urmat de Emiteral-drajeuri, iar după acestea lumea noastră s-a schimbat mult, din zi a devenit imediat noapte, iar din viață s-a trecut imediat la moarte, cel puțin la una temporară. Somnul ne-a cuprins, aidoma unei caracatițe cu brațele sale interminabile, iar inconștientul a luat loc repede suferinței, în sufletele noastre. Numai că ziua de mâine o va lăsa în urmă pe cea de azi, după cum alte și alte medicamente noi le vor face uitate pe cele de azi, ducând viața la un alt nivel.

Sincer, eu încă mai cred în familia ideală, în femeia loială, în bărbatul loial și iubitor, în copiii ascultători și cuminți, dar totodată, cum aș putea contrazice vreodată un om de șaptezeci de ani, care le-a făcut și văzut pe toate în viață, cum este baciul Ioan.

Trezindu-mă dimineața și uitându-mă printre gratiile ferestrelor, am văzut fericit cerul albastru și liber, și odată cu el și pe Dumnezeu, ceea ce m-a făcut fericit, liber și împlinit cu spiritul, chiar dacă trupul zăcea aici, în Poiana Mare, spitalul de psihiatrie dedicat disidenților comuniști. Tocmai în asta constă libertatea spirituală, să fii liber și închis, totodată!

A mai trecut o zi și fericirea interioară este tot mai mare, pentru că o cărămidă pusă la o altă a credinței, o înalță pe aceasta din urmă și mai mult, și nu cred că cineva într-o zi va putea dărâma acest zid al credinței indiferent de câte macarale sau buldozere ar dispune el.

Trăim într-un timp ateu, în care lumea e prea mică pentru ziua de mâine, pentru a-și atinge veșnicia, credința lumii de azi este

îndreptată spre ceea ce se consumă seara la cină, sau mâine dimineață la micul dejun, nicidecum spre o rugăciune într-o mântuire sau spovedanie. Cum ar putea fi altfel?

În Poiana Mare, prin întreg sistemul diabolic gândit aici, existența noastră de orice zi o reprezintă eternitatea și Dumnezeu, aici, nu sunt vicii, nu sunt jocuri de noroc, nu există alcool sau femei, aici sunt doar medicamente și rugăciuni înălțate de noi spre cer întru slava lui Dumnezeu!

Prin toate acestea, noi parcurgem aici calea mântuirii, ferice de noi, cei ce ne aflăm într-un astfel de loc, pentru că la urmă noi vom fi cei fericiți cu duhul, iar timpul e mai aproape decât o cred ei...

Dar cine să mă înțeleagă? Cei de afară sunt mult prea ocupați cu viața lor socială, ca să se mai gândească și la cea spirituală. În fiecare zi trec zeci, sute de oameni prin Poiană, văzându-ne în ce hal suntem, dar oare, vreunul se gândește în sinea lui la noi, pentru ce suntem aici, ce reprezintă aici, nu, niciodată, ei ne etichetează nebuni și atât, de legat, ce-și merită soarta.

Ba, chiar suntem și condamabili în ochii lor, care numai curați nu sunt...suflete moarte, această caracterizare îi definește cel mai bine.

Însă la opusul lor, ne aflăm noi, cei aflați în suferință, iar un om ca baciul Ioan îți face ziua senină indiferent de intemperii de afară sau dinlăuntrul nostru, îl văd venind, e la capătul coridorului, îi pot observa ochii licărind și fața-i blândă la fiecare salutare a unui pacient.

Va fi și azi o partidă interesantă de șah, mai mult la nivel existențial decât la propriu.

- E o nouă zi pe care trebuie să o trăim cu Dumnezeu în suflet, tinere! Îmi spune el cu o voce caldă.

- Prin rugăciune cu siguranță vom alunga diavolul sau ispita de lângă noi, pentru că fără să ne dăm seama suntem ispitiți la tot pasul, după cum Adam a fost ispătit de către Eva, așa și eu, tinere, am ales cu frumusețea și mai puțin cu sufletul, fiindcă la acea vârstă sufletul încă nu e total acordat la credință, dar nu e o scuză, eu eram cel licențiat în istorie, în timp ce ea era doar

frumoasă.

- Prin semnul crucii și al rugăciunii, tinere toate cad de pe noi ca solzii de pe pești, după cum bine vezi, Dumnezeu ne pune la bună încercare sufletele, iar cei slabi nu vor rezista pentru că fundația lor se va prăbuși numaidecât în fața ispitei lor.

- Una dintre cele mai mari greșeli ale omenirii a fost aceea ca bărbatul să atace femeia din punct de vedere sexual și nu intelectual, iar femeia asta a așteptat, pentru că jocul acesta îl stăpânește cel mai bine, acest joc stârnește dorință, pasiune și senzualitate, ceea ce găsești mereu la ea și nu găsești niciodată la noi. Mai apoi, instantaneu, toate planurile noastre pentru viață se scurg ca un castel de nisip, lăsând loc unei rutine zilnice, în care iubirea devine peste noapte sex, și respectul dintre noi devine obligație.

- Orice pisică îi acordă încă un răgaz de joacă unui șoarece înainte de a-l termina definitiv, tot astfel și cu ispitele noastre, indiferent de natura lor, par dulci, dulci de tot, iar în timp devin mai amare decât amarul. Dacă majoritatea dintre noi lăsăm minciuna să curgă la vale, tu să nu o faci, tinere, să nu te minți pe tine, să rămâi drept în fața realității pentru a avea mai apoi un somn bun.

- De asemenea, tinere, gelozia, invidia, indiferent de natura lor să ții le scoți din cap, fiindcă toate acestea omoară estetica, etica, ceea ce lui Dumnezeu nu-i place.

- Anturajele, să le eviți cu orice preț și pe acestea, tinere, pentru că aflându-te printre ele, vei fi exact ca printre sacii cărbunarului, care mereu se murdăresc unii de ceilalți. Se spune că cei care dorm mai mult sunt mai inteligenți, nimic mai adevărat, după un somn bun reflectezi mai bine problema, încercând să-i dai de cap, întorcând-o și pe o față și pe alta, o vei înțelege mai bine.

- Mereu să zâmbești tinere, pentru că zâmbetul adevărat este ca o faptă bună, vezi tu, în răspăr cu faptele asistentelor care ne îndoapă organismul cu otrăvuri, eu le zâmbesc, și îmi sunt dragi, deși astăzi vom lua drept cadou de la ele: Prozin-fiole și Clordelazin-drajeuri, eu le ador, fiindcă își fac datoria pentru patrie exact ca un ceas elvețian care nu întârzie niciodată!

Cât de frumoși și entuziaști eram acum o oră cu toții, și cât de sumbră a devenit lumea noastră acum! Cât de neînsuflețit trebuie să fii în calitate de cadru medical pentru a face una ca aceasta, să trimiți omul de pe-o lume pe alta, batjocorindu-l la nesfârșit, și toate acestea pentru ce? Pentru existența zilei de azi? Nu merită un astfel de gest.

Pentru fiecare pacient, salonul său reprezintă lumea sa, și fiecare dintre noi încercăm să ne-o facem cât mai bună cu putință. Dar nici așa nu avem parte de liniște, fiindcă aici, la Poiana Mare, uneori avem chiar și două controale pe zi, unul al cadrelor medicale, după cum e și normal, iar celălalt al cadrelor militare, care urmăresc cu predilecție cărțile de rugăciuni, în special acatistele, pe care când le găsesc le ard numaidecât, ca nouă să nu ne rămână altceva decât alienarea mintală.

Câteva acatiste am și eu, pe care le citesc zilnic și pe care le ascund sub tălpile încălțăminte mele. În schimb, cruciulița de la gât mi-a fost confiscată încă de la internare, alături de ceasul de la mână și de hainele cu care m-au adus aici. Hainele pe care le îmbrăcăm acum sunt cele vărgate, specifice oamenilor închiși, și în care oponentii puterii își duc traiul în calea lor spre cer, iar ceasul e cel al lui Dumnezeu!

În picioare avem acei bocanci de armată, care uneori sunt cu două numere mai mici sau mai mari, dar ce mai contează?

Lunar, câtorva pacienți li se oferă șansa de a vorbi cu conducerea instituției, pentru a primi o nouă reeducare din partea acestora, și odată cu ea integrarea în noua societate socialistă condusă de atei.

Însă, majoritatea deținuților refuză cooperarea, și astfel se întorc aici, în acest iad pe pământ, numit Poiana Mare. Mie, încă nu mi-a venit rândul la audieri, dar cu siguranță mă voi întoarce aici, refuzând din capul locului orice cooperare cu astfel de oameni. Mâine e o altă zi și o altă rugăciune se va ridica la cer din inimile noastre atât de cicatrizate, pentru ca bunul Dumnezeu să mai alinte puțin din suferințele noastre.

La noi, sărbătorile religioase sunt cu desăvârșire interzise, până și calendarul ne este interzis, astfel doar un pacient nou-venit ne

poate spune cu exactitate ceea ce se întâmplă afară, mai sunt și ceasuri ascunse sau calendare ascunse, dar riscul este unul maxim, amenințarea cu izolarea pentru 10 zile, într-un beci pustiu, iar dacă e iarnă, frig, se mai toarnă și apă pe jos, pentru ca tu să stai pe gheață, nu pe beton, care beton și așa e rece cumplit.

Așezându-ne din nou la masa de șah, baciul Ioan părea pregătit pentru o nouă discuție existențială...

-Tinere, am uitat să te întreb dacă ești însurat?

-Nu, nu sunt, i-am răspuns eu pe un ton domol, nici măcar logodit.

-Probabil că încă mai cauți idealul la o femeie, ceea ce reprezintă frumusețea și inteligența ei.

-Tinere, după cum bine știi, un bărbat se îndrăgostește de ceea ce vede, iar o femeie de ceea ce aude, trebuie să accepți asta, după cum va trebui să accepți și micile certuri dintre voi, chiar dacă ele se vor înmulți pe zi ce trece, ele există în fiecare căsnicie, acolo unde încă sângele pasiunii mai clocotește.

-Și încă ceva, tinere, când va fi timpul pentru pat, nu înseamnă nu, și da înseamnă da, pentru că altfel poate aduce cu un viol, iar într-o căsnicie lucrul acesta nu este permis.

-Oricât de mare ar fi suferința, tinere, să nu-ți pierzi niciodată credința, sunt vorbele bunicii pe care am să-ți le spun la fiecare întâlnire de-a noastră. După cum vezi, aici, în Poiană, îngerii nu mai cântă, și-au pierdut glasul de la suferințele noastre, ba chiar și-au pierdut și mandolinele sau viorile, ei, acum doar asistă cu compasiune la transcendența noastră ce nu va întârzia să apară.

-Și ce rost ar avea dacă ei ar cânta? Ar fi posibil ca o fericire să pătrundă într-o adâncă tristețe? Și dacă ar fi, tot cea din urmă ar birui prin longevitatea sa.

-Dacă glasul îngerilor s-a oprit, sau așa se pare, cel al lui Dumnezeu, niciodată, El mereu ne îndeamnă spre a ne ruga și spovedi.

-Concomitent cu rugăciunile noastre, aud și sirena, sau glasul mașinii de salvare, care mai aduce legat încă un nebun frumos al vieții romantice, care de intrat intră, dar de ieșit el nu mai iese de

aici, din Poiana Mare, ci mai degrabă ar îngheța iadul decât ca el să iasă...

Câteodată, aici, și glasul pășărelelor s-a oprit, până și ele au uitat să cânte în fața suferinței noastre, care încet dar sigur atinge apogeul.

În Poiana Mare, primăvara e doar în sufletele noastre, fiindcă aici, totul e înghețat, chiar și florile își amână deschiderea, până și soarele uită să mai bată și asupra noastră, câteodată...Dar toate acestea par inutile, când destinația noastră are cu precizie un sens unic, lumea de apoi.

Noi, cei care suntem de mult aici, ne-am obișnuit cu asta, până și cadrele care lucrează aici par neînsuflețite, e doar un serviciu și atât, fără de remușcări, sau consecințe. Pe fața acestor cadre nu se poate citi nimic, nici iubire, nici bunătate, e doar o față ternă, și poate doar ecusonul lor să mai indice ceva, vreun nume sau prenume, restul e tăcere. Totuși, în adâncul sufletului meu, după cum spunea bunica, sper ca într-o zi, prin această fereastră cu gratii, prin care mă uit eu acum, o să bată vântul schimbării, făcând ca gratiile să dispară și geamul să devină unul normal, la fel ca ușa de la intrare, care e mereu interzisă!

Oare va fi posibilă una ca aceasta?

Cine știe? Ziua de mâine o va lăsa cu siguranță în urmă pe cea de azi...până și biblioteca a fost desființată, iar cărțile sunt atât de rare aici, încât îmi vine nu doar să o citesc, ci și să o memorez cap coadă.

În special din clasici, îmi place la nebunie să citesc, pentru că sunt singurii de la care pot învăța ceva, dar în cea mai mare parte a timpului, aici se doarme, cei internați aici sunt mai mult inconștienți decât conștienți. Conștientul este o virtute aici, de care doar cadrele militare se pot bucura mereu, așa este, fiindcă atunci când educația se face cu pușca, țeava puștii dictează mersul timpului și al vieții concomitent.

Cadrele medicale au apărut din nou prin preajma noastră, și tot ce i-a rămas baciului Ioan de făcut a fost acea sfântă cruce, semnul credinciosului sau al călătorului, în lunga sa călătorie spre ziua de mâine, care trece obligatoriu prin cabinetul medical

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

